

Truman Capote

Soğukkanlılıkla

Dört Cinayetin ve Sonuçlarının Gerçek Öyküsü

Türkçesi: Ayşe Ece

Roman

Bizden sonra yařayacak sevgili insan kardeřlerim,
Yüređiniz titremesin bizi hatırlayınca.
Unutmayın, bize duyduğunuz acımanın
Çok daha fazlasını beslemektedir Tanrı bizim için.

François Villon
Asılmışlar Baladı

I
ONLARI CANLI GÖREN
SON KİŞİLER

Holcomb kasabası, Batı Kansas'taki yüksek buğday tarlalarının arasındadır; Kansas'ın başka bölgelerinden olanlar bu ıssız kasabadan "o uzaklardaki yer" diye söz ederler. Colorado sınırının yüz on iki kilometre doğusundaki bu kırsal bölge, göz kamaştırıcı parlak mavi gökyüzü ve tertemiz havası ile insana Orta Batı'da değil de sanki Uzak Batı'daymış izlenimini verir. Buraların yerel aksanı, çiftçilerin genizden konuşmaları nedeniyle çatalı boğuk seslerle yüklüdür; erkeklerin çoğu sınır bölgelerinde giyilen dar pantolonlardan ve sivri burunlu, yüksek topuklu çizmelerden giyerler, geniş kenarlı kovboy şapkaları takarlar. Bölge o kadar düzdür ki insan çevresine baktığında çok geniş bir alana yayılmış tarlaların ve çiftliklerin tamamını görür; buraya yolculuk eden biri, bölgeye varmadan çok önce atları, sığır sürülerini, manzaranın ortasında Yunan tapınakları gibi zarifçe yükselen beyaz tahıl ambarlarını seçebilir.

Holcomb kasabası da çok uzaklardan görünür. Aslında görülecek fazla bir şey de yoktur: Santa Fe demiryolu raylarının etrafında gelişigüzel sıralanmış bir grup bina, güneyde Arkansas (buralarda Ar-kan-sas diye heceler birbirinden tam olarak ayrılarak telaffuz edilir) nehrinin kahverengi akan bir kolu, kuzeyde 50 no'lu otoyol, doğuda ve batıda ise geniş çayırlar ve buğday tarlaları ile çevrelenmiş sıradan, küçücük bir kasaba. Yağmur yağdıktan ve karlar eridikten sonra çıplak ampullerin aydınlattığı, zemini düzeltilmemiş, adsız sokakları kaplayan kalın toz tabakalarının yerini iğrenç bir çamur alır. Kasabanın bir ucunda sade bir görüntüsü olan, eski kerpiç bir bina görülür, bu binanın çatısında üzerinde DANS yazan neonlu bir tabela vardır, ancak dans etmeye gelen olmadığı için bu tabelanın ışıkları

yıllardır sönüktür. Hemen bu binanın yakınında artık anlamını yitirmiş bir tabelası olan başka bir bina daha vardır. Kirli penceresinin kenarına çakılmış tabelada, bir zamanlar sarı olan, ama artık yaldızları parça parça dökülmüş harflerle HOLCOMB BANKASI yazılıdır. Banka 1933'te kapatılmış, kasaların bulunduğu odalar da apartman dairelerine dönüştürülmüştür. Burası kasabadaki iki apartmandan biridir, diğeri de okuldaki öğretmenlerin birçoğu burada oturduğundan "Öğretmenevi" denilen köhne, büyük bir evdir. Bu iki apartman dışında Holcomb'daki evlerin çoğu tek katlı, önünde verandası olan, ahşap çiftlik evleridir.

İstasyonun altındaki yıkık dökük postanenin müdürü, deri ceket, kot pantolon ve kovboy çizmeleri giyen sıksa bir kadındır. İstasyon, dökülmüş sarı boyasıyla melankolinin ta kendisi gibi görünür. Chief, Super-Chief ve El Capitan adlı ünlü ekspres trenler her gün buradan geçer, ama hiçbir zaman durmazlar. Yolcu trenleri de durmaz, yalnızca arada bir yük trenleri durur. Yukarıdaki otoyolda iki benzin istasyonu vardır; biri aynı zamanda az sayıda ürün satan bir bakkaldır, diğeri ise bir kafe vardır. Hartman'ın Kafesi'nin sahibi olan Bayan Hartman, müşterilerine sandviç, kahve, meşrubat ve düşük alkollü bira sunar (Kansas'ın diğer bölgelerinde olduğu gibi Holcomb'da da yüksek alkollü içki satışı yasaktır).

Kasabada başka da bir şey yoktur. Ama bir de Holcomb Okulu'ndan da söz etmek gerekir; göz alıcı bir görünümü olan bu bina, burada yaşayanların fiziksel görüntülerinin ardında gizlenen bir özelliği ortaya çıkarır: Çocuklarını nitelikli öğretmenlere sahip, bu modern ve "birleşik" (anaokulundan lise sona kadar her sınıf vardır, sayısı üç yüz altmışı bulan öğrencileri servis araçları okula getirip götürür, öğrencilerin bazıları yirmi beş kilometre uzaktan gelirler) okula gönderenlerin çoğu zengin insanlardır. Çoğunluğu çiftçi olan bu insanların kökenleri birbirinden çok farklıdır, Alman, İrlandalı, Norveçli, Meksikalı ve Japon kanı taşıyanlar vardır. Sığır ve koyun yetiştirir, tarlalarına buğday, çavdar, yemlik tohum ve şeker pancarı ekerler. Çiftçilik hep riskli bir meslek olmuştur; Batı Kansas'taki çiftçiler kendilerini "doğuştan kumarbaz" olarak nitelerler, çünkü çok

düşük bir yağış oranı (yıllık ortalama yağış oranı kırk altı santimetre küptür) ile yetinmek ve can sıkıcı sulama sorunları ile uğraşmak zorundadırlar. Ancak son yedi yıl, bu bölge için çok şanslı bir dönem oldu; kuraklık yaşanmadı ve iyi bir hasat elde edildi. Holcomb'un da bağlı olduğu Finney Bölgesi'ndeki çiftçiler kazançlı bir dönem geçirdiler; yalnızca çiftçilikten değil, zengin doğal gaz kaynaklarının işlenmesinden de para kazandılar ve tüm bu kazançların yansımaları, yeni okul binasında, çiftlik evlerinin iç dekorasyonunda ve yüksek buğday yığınları ile ağzına kadar dolu ambarlarda görüldü.

1959 yılının Kasım ayının ortalarındaki o güne dek çok az Amerikalının (hatta çok az Kansaslının) Holcomb diye bir yerin varlığından haberi vardı. Tıpkı nehrin suları, otoyoldaki motosikletliler ve Santa Fe raylarında hızla yol alan sarı trenler gibi beklenmedik bir olay kılığına bürünmüş trajedi de buraya hiç uğramamıştı. Kasabanın iki yüz yetmiş sakini, yaşamlarının böyle geçmesinden mutluydular; çalışmak, avlanmak, televizyon izlemek, okulun düzenlediği sosyal etkinliklere, koro çalışmalarına ve 4-K kulübünün toplantılarına katılmaktan ibaret olan, sıradan bir yaşam sürmek onlar için hoş bir şeydi. Ama Kasım ayındaki o Pazar gününde sabahın çok erken saatlerinde, olağan Holcomb gecelerinde duyulan seslere (çöl tilkilerinin tiz inleme sesleri, rüzgârda yuvarlanan yabancı ot yığınlarının çıkardığı hışırtı ve tren düdüklelerinin gittikçe uzaklaşıp zayıflayan çığlıkları) bazı yabancı sesler karıştı. Sonuç olarak altı insanın yaşamını noktlayan dört el ateş sesini, uykuya dalmış Holcomb sakinlerinden hiçbiri duymadı. Ancak kapılarını hemen hemen hiç kilitlemeyecek kadar birbirine güvenen kasabalılar, daha sonra bu sesleri hayal dünyalarında birçok kez duydular. Bu korkunç patlama sesleri, kasabalıların yüreğine kuşku tohumları ekti ve artık eski komşular birbirlerine garip davranmaya, hatta birbirlerini yabancı olarak görmeye başladılar.